

suggust teadust ei piddand andma. Ja fui ma sanna piddin piddama, siis lubbas ta mind kolme aasta pärast lahti lasta."

„Ja on siin nüüd jubba kahhe aasta pärast tulsema lasknud, se aus mees!“ ütles issa.

„Ei se mees ful mitte“, ütles poeg, „Selle mehhe polest olleks ma ful elloata soldat woinud olla. Meie auwåårt funnингas laskis mind lahti!“ „Rågi, rågi!“ sisendasid feik, „sada kutsar hoostega peale minnema koo.“ „Kutsar, hùüdsid jälle feik,“ minne hoostega koo, meie tulseme jälle taka järrele. — Ja nemmad feik, ka piiskoppi proua, istusid oia kaldasse rohho peale mahha. Kellegil ei tulnud mele piiskoppi prouast sanna kõneleda, seit iggaühhel olli teggemist ful more mehhe luggu kuulda sades. Noormees pühkis wessisid silmi ja hakkas peale:

„Mis modi mo luggu läinud, mis ma feik näinud, ja et ma teile ühte sannakesit teadust woinud anda, sedda ma ei tahha nim-

metadagi. Mo ainus lotus olli Jummal, seit kui minnus sedda ep olleks olnud, kes teab, mis minnust siis olleks sanud. Aga mo usk ja lotus, mis Iisand mulle selle piibli salmi sees iggapääw andis, misga teid sel kurnal õöl otsego Jummalaga jätsin: „Meie teame, et neile, kes Jummalat armastavad, keik asjad heaks peawad tulsema“, se salmike on ikka mo finnitus olnud.

Siis sündis, et ma fui frenadiri soldat just täenna kahhe näddala eest funninga lossi üllema tubbade ees wahhikordas ollin, ja mõtlesin teie feifide peale, — ja fui kurbdus mo peale kippus ja ma seddagil seal tubbades ei orwond ollewad, hakkasin ma Branfe waimehhe tehtud laulo laulma, mis ma omaks toetusseks ka iggapääw, laulsin, — sedda laulo: „Mo süddä olle rahhul.“ Kui ma kolmas salmi laulsin:

(Wissi: Müüb hing'wad innimesed.)

Kül kurbdus lõppeb ärra,

Seest Jummal monda korda